

aplegades per Holder; i també és concebible, a base de dissimilacions divergents, la forma *chweſr* de Much en lloc de *chwerf-* de Pokorny.

Però tot això fou només cèltic o també sorotàptic? Weisgerber, en recollir SURBUR, el posa entre els noms 5 mediomàtrics d'explicació obscura («undurchsichtig», *Rb. G.-C.*, p. 232), i és justament en aquesta massa inexplicada, que ell mateix va reconèixer un corrent sorotàptic, que trobava emergent de nou, en les fonts hispàniques i aquitanes. Signe revelador d'una pista 10 sorotàptica és que reaparegui en balto-eslau. I en efecte allí ressorgeix, amb força, l'arrel SVERBH- (*IEW*, 1015.1 ss.): esl. comú *svorbu*, paleo-slau *svirbiti*, rus *sverbiti* 'ser punxant', 'ser tallat a pic', i letó *svarbst* 'perforador, filaberquí'.

En conclusió, fins allà on podem veure els lingüistes romanistes, hi ha ampla base, i sòlida en el seu conjunt, per admetre que el SURBUR- derivat de l'arrel ieur. SVERBH-, reduït a SUBUR/SUBR- donà, per una part, el conjunt gàllic dels noms *Subr-*, *Insubr-*; i per 20 altra part els tarraconenses SUBUR³ i *SUBURISIA; aquest probablement sorotàptic i paral·lel a MINURISIA, ètimon del *Manresa* nostre i del *Mendrisio* subalpí.

¹ No a Sitges; capritx localista dels prohoms sitgetans. — ² Schulten potser havia pensat en origen ibèric, puix que l'agrupa amb *Subi*, però suggerí etim. etrusca; Alessio (*ARom.* xxv, 180-2), agafant-s'hi, ho decanta cap a un origen epiritreni hidrònic; nota que Bertoldi (*N. Rev. Fil. Hisp.* 1, 131-132) refuta fent notar que *Subertum*, encara que sigui a Toscana, no té res d'etrusc, i és simple collellatí de *suber* 'alzina surera'. Tots ells pensen a identificar l'ètnic *suburitan* amb *Subirats* poble del Penedès; disbarat, perquè és el ben conegut romànic SUPERADDITOS 'golpes, entresòls' (cast. *sobrado*, -illo). Quant a la fugida de Bertoldi, cap al basc *zubi*, -iri (a desgrat de -UR) (no -iri ni -uri), aquí és ben impertinent en un nom de la costa ben poc compatible amb substrat basc, i sense riu ni ponts. — ³ No descartem que SUBUR es repetís en altres zones. Cornu (*Gröbers Grundriss* 1, § 190) digué que de SUBUR venia el port. *Sôr* (riu afl. del *Sorraia*, subafl. del Tejo). En canvi dubto més que el nom es repetís a Mauritània, com se sol dir equiparant-li un riu *Am- 35 bis Subur* (Plini) que desembocaria a l'Atlàntic; perquè hi ha variant ms. *Subus* (p. 250), i això correspon el modern *wad Sebu* (40 k. al N. de Rabat: *Grande Encycl.*, s. v. *Maroc*, p. 246b): sembla que la var. *subur* en aquest cas sigui incorrecta, per confusió amb el *Subur* de la Tarraconense, també en el text de Plini.

Súrio, V. *Sorió*

El SURÓS

Gran mas en el terme de Santa Coloma de Farners (La Selva), dalt del Santuari de Santa Bàrbara, entre 60

Anglès, Sta. Creu d'Horta i Castanyet. És també cognom, que *AlcM* troba en els pobles d'Anglès, Arbúcies, Monells, Riells, Montnegre etc., tots ells a la mateixa zona o veïna.

Seria natural associar-lo amb *suro* < SŪBĒRU, és a dir *sur-ós*, amb el sufix abundancial -OSU/-OSA, veient-hi, doncs, 'lloc poblat de suros', com *Pinós*, *Cercós* etc.; però JCor. (21-vi-1970) notant-hi la presència de grans cirerers, impressionants, carregats de cireres com mai enlloc, indica que ha de venir de CERASE-OSUS: **ceresós* > **cereós* > *cerós* > *Surós*. Cf. *Ceret CERA(S)ETUM* i *Seris*.¹ J. G.

¹ Vaig pujar-hi des de Castanyet, un dia tòrrid de juny de 1970, obrint-me pas per la forra d'esbarzers i arboços, fins a topar-me, al capdamunt, amb dos cirerers grandiosos, claferts de cireres. Impossible resistir: fou una fartanera pantagruèlica. A un tret de pedra hi havia el mas. Ara deshabitat, però els masovers hi pugen per la sega i les tallades de bosc. — Heu trobat els corriols gaire bruts? Esteu assegat? Us donarem cireres, que ara no les cull ningú—. Una mica enrojolat vaig donar gràcies, i seguir, ara ja de pla, fins a Ruscall, i baixar a Osor. J. C.

Surp, V. *Sorpe Surrac*, V. S. (misc. àr.) *Surregana*, V. ape. a *Xorrigo* (lletra X-) *Surri*, V. *Sorpe*

SURROCA

Forma aglutinada de *Sus Roca* 'damunt la roca': *DECat* VII, 151b15-21.

Surroca o *Sant Martí Surroca*, poble ripollès agre. al mun. d'Ogassa, situat al vessant meridional de la serra Cavallera. És anomenat *Surroca de Dalt*, en relació al nucli de *Surroca de Baix* o *Surroca d'Ogassa*, a 3 k. de l'anterior, que es formà l'any 1855 a causa de l'explotació de les mines de carbó.

PRON. MOD.: *su'róka*, oït allí per Casacuberta (c. 1920) i per Coromines (29-x-1933).

DOC. ANT. 1295: *B. de sorocha*; *B. de subtus rocha* (Carreras Candi, *Misc. Hist. Cat.* II, 379); 1332 i 1336: *ecclesia de Sorroca* (*Misc. Griera* I, 384, 386); 1359: *Sent Martí de So Rocha* (*CoDoACA* XII, 81).

Surroca, grossa pagesia a l'alta Garrotxa i *Molí de Surroca* (entre Beget i Sant Miquel de Pera) que va ser quarter general i refugi del germà i cunyada del Pretendent carlí en la III guerra carlina (Cor., 10-II-1932); veg. Mundet i Puigdevall, *Savalls*, p. 130. *El Molí d'En Surroca*, a Sant Martí de Llèmena (XLIV, 106). *Surroca*, NL antic del terme de Prats de Molló, 55 que es troba documentat *Sorrocha* en el *Ll. Roig de Prats de Molló* (1305), fº 80v. *Mas Solroca* (a. 1542) (amb *sr* > *lr*), a Osor (Carreras Candi, *S. Hilari*, 80). J. F. C.

Suscado, V. *Susqueda*